

LOSSOW DOBROGOST (1872-1949)

Urodził się 17 lutego 1872 roku w Grabonogu w rodzinie ziemiańskiej herbu własnego (Ryś odm.), syn Aleksandra, właściciela Gryżyny pod Kościanem i Joanny z Lossowów. Od 1896 roku do 1939 roku gospodarował we własnym majątku ziemskim w Grabonogu. Prowadził wzorowe gospodarstwo rolne. Zorganizował hodowlę koni. W ostatnich latach zaboru oraz w dwudziestoleciu międzywojennym był w powiecie gostyńskim cenionym działaczem społecznym i gospodarczym. W 1898 roku zawarł związek małżeński z Marią Szczaniecką, miał dwoje dzieci: Ewę (żona Piotra Krzysztoporskiego, właściciela Wieszczyzna) i Adama (syndyka Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego, a po II wojnie światowej adwokata w Poznaniu).

Należał do współzałożycieli Związku Ziemian w Poznaniu (1900). Był członkiem zarządu Spółdzielni Mleczarskiej w Gostyniu. W latach 1913-1914 sprawował funkcję członka zarządu Koła Obywatelskiego na miasto Gostyń i okolice. Reprezentował ziemian gostyńskich jako poseł na Polski Sejm Dzielnicowy. Pełnił funkcję sekretarza obrad. W czasie powstania wielkopolskiego wspierał finansowo batalion gostyński. Łożył środki na pomoc Górnoszlązakom w ich walce o powrót do Macierzy (1921). W roku 1919 był członkiem Wydziału Powiatowego. Należał do udziałowców gostyńskiej cukrowni. Od 1920 roku do 1922 roku przewodniczył radzie nadzorczej, a od 1923 roku do 1939 roku był nieprzerwanie prezesem zarządu fabryki. Od 1924 roku zajmował także stanowisko prezesa zarządu Towarzystwa Akcyjnego cukrowni „Zduny”.

W 1923 roku został wybrany członkiem Gostyńskiego Komitetu do Walki z Drożyzną. Był prezesem Koła Ziemian powiatu gostyńskiego. Od roku 1931 wchodził w skład Komitetu Wykonawczego Powiatowego Komitetu Niesienia Pomocy Bezrobotnym. 25 lipca 1934 roku stanął na czele Komitetu Pomocy dla Powodźian na powiat gostyński. 19 października 1939 roku został aresztowany przez Niemców i znalazł się w grupie 40 osób, które miały zostać rozstrzelane w publicznej egzekucji na gostyńskim Rynku. Dwa dni później wyrokiem sądu doraźnego skazany został na karę śmierci. Ostatecznie ulaskawiony jako jeden z dziesięciu i wypuszczony na wolność.

Najprawdopodobniej w kwietniu 1940 roku został wraz z rodziną wysiedlony do Generalnego Gubernatorstwa. Okupację spędził w Krakowie. Tam kontynuował zaczęte kilka lat wcześniej pisanie pamiętnika. Po zakończeniu okupacji niemieckiej powrócił do Gostynia i aż do śmierci mieszkał u Sióstr Miłosierdzia w tutejszym szpitalu. Jego majątek został przejęty na Skarb Państwa.

Zmarł 4 sierpnia 1949 roku. Pochowano go na cmentarzu parafialnym w Gostyniu.